У име Оца и Сина и Светога Духа.

Нема ништа боље, браћо и сестре, него се наћи у своме дому. Путник који је по свету ходао и путеви га носе на разне стране једва чека да дође кући својој, дому своме. Када дође он се радује у њему јер је поново у дому оца свога. Тако и ми, православни Срби, браћо и сестре, који смо силом прилика и животом разнети широм света, ми се радујемо када имамо своју богомољу, своју цркву, да у њу можемо да дођемо да се Богу помолимо, да своју муку исповедимо, да се нечему доброме научимо, јер Црква је од увек у српском народу била основна школа живота. Она је то и данас и треба да буде до краја, свршетка света и века. Зашто? Зато што у Цркви ничему лошему нећемо се научити, ни ми, ни наша деца. Научиће се само ономе што је добро, што је вредно, што је Богу угодно а за душу нашу спасоносно.

Сваке недеље и свакога празника света Црква износи пред нас сабране по једно дивно дело Господа Христа, неку Његову поуку, неко Његово преславно чудо које је учинио, неки догађај из Његовога живота и све је то поучно и потребно свима нама, јер нема ни једне речи коју је Господ изрекао да не вреди и за нас данас после две хиљаде година. Све што је чинио, чинио је за род људски и све што је говорио и учио, учио је роду људскоме да по томе живимо и спасавамо се.

Данас дивна прича јеванђелска, прича о десет таланата. Чули смо је у Јеванђељу, али њен смисао је веома дубок. Често пута људи бунтују што међу људима виде да постоје извесне разлике. Неко је богат, неко сиромах, неко је учен, неко је остао без школе, неко је здрав, неко је болестан, тако да људи се често пута запитају – зашто таква неједнакост међу људима? Данашње Свето Јеванђеље нам то објашњава: зато што тако хоће Господар наш, јер онај господар који позва слуге своје кад се спремао негде на пут и подели благо своје. Једноме даде пет таланата, једноме два а једноме један. Да ли је он начинио неправду неку некоме? Не. Него, каже Јеванђеље, свакоме даде према његовој моћи, према његовим способностима. Отуда разлика међу људима, јер Бог свакоме даје оно и онолико колико може да понесе и да поднесе. Али, није питање, није битно колико смо добили него шта смо са добијеним урадили, да ли смо дар Божији искористили на добро или на зло. Јеванђеље каже онај што

је примио пет таланата, радио је са њим, трговао, како је био тада обичај, а овај што је био добио два таланта он је радио, и онај добио још пет, овај још два, значи само удворстручили. И, гле, када господар дође и поче да своди рачуне са њима, он похвали онога првога слугу што је добио пет таланата а враћа десет. Рече му: ***Добри и верни слуго, добри и верни слуго, у малом си ми био веран, над многим ћу те поставити, уђи у радост господара свога***. Истим речима се обраћа и ономе који је донео четири таланта, добио два, зарадио још два. И њему исте речи говори: ***Добри и верни слуго, у малом си ми био веран, над многим ћу те поставити, уђи у радост господара свога***. А онда прилази онај што је добио један талант. Да је добио још један, да је донео још један, он би добио исту похвалу као и она двојица, али не. Он долази и осиono иступа пред господара свога: ***Господару, знао сам да си ти рђав човек, тврд човек, тврдица, жањеш и где ниси сијао и купиш где ниси вијао. Зато сам се плашио за твоје сребро па сам га закопао у у земљу, тако га сачувао и ево ти твоје***. А господар њему каже: ***Зли и лењиви слуго,*** оне похваљује: верни и добри, а овога назива зли и лењиви слуго. Зашто је зао? Због пакости његовога срца, због зависти према другима, а лењ је зато што није се трудио ни мало да благо господара које је добио уновчи и оваплоти да би добио неки добитак. И каже слугама својим: ***Узмите овога лењивога слугу и баците га у таму најкрајњу. Онде ће бити плач и шкргут зуба***.

И Господ, на крају, додаје поуку за све нас: ***Који има уши да чује нека чује***. Значи, Он ту говори свима нама и ми сви треба да чујемо те речи Христове и да се угледамо на оне добре и верне слуге, да талант који смо од Бога добили, радом својим умножавамо, а то значи добра дела. Нема човека који није добио неки дар од Бога. Сваки је добио пет чула која треба да га служе, да га воде кроз овај живот на путу спасења, ка Царству Небескоме. Добио је човек сваки душу и тело и они треба да служе основноме циљу, спасењу нашему и Царству Небескоме. Како ћемо употребити те дарове Божије? Да ли ћемо очима својим гледати на саблажњиве слике и дела, да ли ће руке наше чинити добра дела и милостињу делити или ће се бавити рђавим делима, поткрадати, отимати и тако даље? Да ли ћемо устима својим славити Господа свога и Оца Небескога или ћемо ружити, псовати и Бога и ближњега свога? Дакле, како

користимо те дарове, тако ће нам Господ, када дође да се обрачуна, а то ће бити у последњи дан овога света када дође Господ да суди живима и мртвима и да свакоме да по делима његовим, онда, онда ће Господ проценити и свакоме према његовим делима вратити.

Нека би Господ дао да се у овоме нашем храму, у нашој богомољи сабирамо редовно кад год време допусти, а посебно недељом и празником, да овде слушамо Јеванђеље Божије, да се учимо закону Божијем, а у животу своме да се трудимо да живимо онако као што су наши преци живели, да служимо Богу и молимо се Богу као што су се они молили и служили и да томе, таквом животу, учимо нашу децу и омладину да би се Име Божије у нашем народу славило док је Сунца и док је Месеца, да би свећа наша домаћа, да се не би угасила у дому нашем, да има ко да настави, то значи да оставимо пород свој, васпитан тако да не заборавља своје обичаје и своју Веру Православну и тако, живећи у Вери Православној, да Богу служимо и припремамо себе када пођемо одавде да се и ми нађемо тамо где се налазе сви свети угодници Божији, међу њима и сви Срби светитељи и просветитељи рода нашега, на челу са Светим Савом, па све до владике Николаја и оца Јустина, да се и ми нађемо са свима њима у Царству Небескоме и да тамо славимо Оца и Сина и Светога Духа кроза све векове и сву вечност.

Амин.